

# Сон долин місячного шовку

**Автор:**

Лілія Юдов

Сон долин місячного шовку

Лілія Ніколаенко

Василь Юдов

Чи знали ви, що наша реальність не єдина у Всесвіті? Існує зовсім інший, таємничий світ – космічна країна сновидінь. Усі ми нею подорожуємо уві сні, але, прокинувшись, майже нічого не пам'ятаємо. А от герой нашої казки – хлопчик Данко – не лише розкрив таємницю Місячних Долин, а й змінив за допомогою снів реальне життя. Хто у дитинстві не мріяв стати принцями і принцесами? Маленькі красуні з Місячного палацу вишивають зірки золотими нитками. Потім зорі злітають з полотна, щоб сяяти на небосхилі. Але Місячному королівству загрожує небезпека. Сміливий Данко врятує зоряну країну від вічного мороку, адже саме в дитячому серці найбільше світла й доброти. Читачів та допитливого хлопчика чекає фантастична подорож, яку неможливо покинути на півдорозі.

Лілія Ніколаенко, Василь Юдов

Сон долин місячного шовку

Частина 1

Місячні принцеси

Окрім земного, звичного нам, світу, існує ще багато дивовижних невідомих світів. І одним із таких є світ сновидінь...

Розніжена мріями думка втікає у сон, щоб ніхто не тривожив грубіанством та насильством, щоб ніхто не ошукав підступністю і зрадою, і там буде із добрих слів та ніжних дотиків країну недосяжної любові, галактику віри і надії, всесвіт людського щастя.

Казкове королівство, у якому фантазії стають реальністю, а у мрії виростають прекрасні білі крила... – кожен із нас там буває щоночі, але не всі можуть розгадати вічну таємницю сну. Не всі здатні хоча б згадати свої загадкові нічні мандрівки, а якщо і можуть, то здебільшого згадують щось несуттєве, таке, що відбувається лише на окраїнах цього прекрасного королівства. І тільки тим не багатьом, що ще із дитинства залишились вірними своєму внутрішньому світу, залишили серце відкритим для світлих дитячих мрій – вдається потрапити у справжню казку, і хто сказав, що тільки уві сні?!

Бідні жителі міст звикли бігати, як сполохані мурашки, – удень, і нудьгувати, коли настає довгий вечір. Мати білявого Данка ніколи не читала йому казок і ніколи не співала колискових. Вона працювала з ранку до ночі, та мала крім нього ще трое дочок. Усі сестри були меншими за Данка. А хлопчиківі скоро мало виповнитися десять, і батько мав відвести його до школи.

– Що толку з тієї грамоти? – сердито примовляла мати. – Хай би краще ішов з тобою у цех, дивився, як люди ремеслом займаються!

– Та куди ж його в цех таскати, такого малого! – говорив батько. – Хай ще побайдикує. Хай хоч читати навчиться!

Данко це все слухав, і все розумів. Але він хотів як найшвидше вирватися з дому – неважливо, куди саме. Йому і справді було страшенно нудно. Дома майже не було іграшок, якщо не рахувати кілька затертих від часу ляльок його сестер. Вони були плаксивими і капризними дітьми, ще й постійно билися за свої іграшки. Усі діти жили в одній кімнаті. Коли вони прокидалися, батьків уже не було дома, а коли ті поверталися, дівчата зазвичай уже спали. От і доводилося білявому Данку бути для своїх менших сестер за няньку.

Занадто рано бідному хлопчині судилося усвідомити цілком дорослі речі. Проте всі його проблеми та труднощі закінчувалися із приходом глибокої ночі, коли він міцно засипав, забуваючи про все на світі.

Із усіх своїх дивних і чудернацьких снів хлопчику найчастіше снівся один-єдиний. Особливо часто це траплялось, коли у тиху безхмарну погоду на небі сяяв молодий місяць-ріжок.

Отож, Данко черговий раз закривав очі і вирушав у казковий політ. Він відчував себе напівпрозорою, безтілесною істотою, що немов яскравий метеорит, розрізає своїм сліпучим світлом темним небесний простір, і летить прямо до молодого місяця.

Місяць той – фанний молодик. У нього живі людські очі, русяві колосисті брови, золотистий чуб та тонкі, ідеально-правильні губи, складені у блаженній усмішці. Але він такий величезний, наче два висотні будинки разом узяті, чи то й більше! А на його закрученій доверху бороді стоїть місячний будиночок, ніби малесенький палац. Хлопчик зупиняється біля нього і несміло заглядає у кругле віконечко із золотою, оригінально вирізьбленою рамою. У будиночку живуть три сестри – три місячні принцеси. Вони мають біляве волосся із оксамитовою позолотою, яке розчісують золотими гребінцями у вигляді напів місяця. У вухах вони носять сережки такої ж місячної форми, а на пальцях – половинчасті місячні персні. Принцеси збираються в одній і ті ж кімнаті, щоб вишивати на шовкових тканинах яскраві золоті зірки. Коли чергова зірка готова, принцеса виходить із будиночка, показує красеню-місяцю, він дмухає на неї, зірка оживає і летить у небо!

Данко із захопленням милується неземною красою сестер. Його вражає ангельська чистота їх юних облич. Але щоразу, коли він бачить цих принцес, то задається питанням: «Чому ці красуні такі засмучені?»

Бо і справді, чому? Що може тривожити їхні невинні прекрасні душі?

Цього разу Данко не витримав і постукав у шибку. Сестри дружно здригнулися і повернули обличчя до вікна. Але коли вони побачили там образ малого розбишаки, то одразу змінили переляк на усмішку.

– Заходь до нас! – вигукнули вони в один голос.

Данко зрадив і проплив крізь вікно невагомою блискучою хмаркою.

– Чому ви такі засмучені, дівчата? – прямо спитав хлопчик. – Чому, вишиваючи прекрасні нічні світила, такі ж прекрасні, як і ви самі, ваші руки здаються такими безсилями, а ваші очі готові от-от забризкати шовк гіркими сльозами?

– Ох... Тому ми такі зажурені, що втратили свого маленького братика. Вже багато років його немає з нами. Колись, коли він ще лежав у колисці, у наш палац проникла зла Чорна Чаклунка і викрала його! З тих пір їх обох ніколи ніхто не бачив...

– Ми дуже любили свого братика, – тужливо пояснювала принцеса, яка була старшою серед сестер і підв'язувала своє волосся срібно-тонкою стрічечкою. – Він був дуже розумним хлопчиком. Він нам посміхався, показував пальчиком на вишиті зірочки. Ми з ним бавилися, купали туманами місячних ранків, готували йому їжу із кожної четвертої крупинки місячного проса...

– Він був нашою надією, – говорила середня сестра. – Коли він виросте він стане принцом Місячного шовку! Ми вишиваємо зірки, а для цього потрібно багато ниток, які можна взяти лише в долинах Місячного шовку. Дівчатам туди потрапити не можна. Долини Місячного шовку мають таке повітря, яке розчиняє всіх дівчат у марево шовкової води, з якої місячні шовкопряди плетуть нитку. Тільки хлопець може бути принцом таких долин і здобувати нам нитки для зірок...

– Уявляєш, що може трапитись? – полохливо говорила молодша сестра. – Коли закінчиться нитка, якою ми вишиваємо, жодної зірки вже не потрапить на небо і небо почне поступово темніти, пустіти, руйнуватися. Весь світ потрапить у морок і зупиниться життя для всіх добрих людей. Лише лихі потвори Чорного світу запанують у світі. Жодного доброго слова не буде чути, жодного яскравого веселого промінця не потрапить на обличчя людей, бо не буде ні світла, ні людей. Ось для чого Чорна Чаклунка викрала нашого братика.

Кінець ознакомительного фрагмента.

----

Купить: [https://tellnovel.me/ru/yudov\\_l-l-ya/son-dolin-m-syachnogo-shovku](https://tellnovel.me/ru/yudov_l-l-ya/son-dolin-m-syachnogo-shovku)

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)